

Της **Θεοδώρας Τζάκη***

Η πολιτική μου απόφαση να υπερψηφίσω την πρόταση δυσπιστίας που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ και έτσι να αποδοκιμάσω στο υψηλότερο πολιτικό επίπεδο την κυβέρνηση, είχε αφ' ενός αναμενόμενο αποτέλεσμα τη διαγραφή μου από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, έναν προοδευτικό πολιτικό χώρο που υπηρέτησα από θέσεις ευθύνης με συνέπεια για πάνω από μία δεκαετία, και αφ' ετέρου πυροδότησε μια έκρηξη σχολίων και αναλύσεων. Αναρωτήθηκε όμως κανείς ποια κυβέρνηση καταψηφίσα;

Όλες οι αναλύσεις που διάβασα έως σήμερα παράβλεπαν τον πιο ουσιαστικό και βασικό πυρήνα της πολιτικής ζωής, την ίδια την πολιτική. Και αρνούμαι να πιστέψω ότι οι Έλληνες πολίτες ψήφισαν ποδοσφαιρική ομάδα και όχι πολιτικές ιδέες. Διότι εάν όντως οι πολίτες ψηφίζουν ιδέες, τότε όλοι οι βουλευτές και της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ θα έπρεπε να έχουν ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο το βράδυ της Κυριακής, να έχουν δηλαδή άρει την εμπιστοσύνη τους στην κυβέρνηση που κουρέλιασε την Προγραμματική Συμφωνία και τις προεκλογικές δεσμεύσεις των δύο κομμάτων, που προέβλεπαν τα ακριβώς αντίθετα από αυτά που τελικά εφαρμόστηκαν.

«Ένα άλλο πολιτικό πρόγραμμα»

Οι ψηφοφόροι του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος και όχι οι φίλοι της Θεοδώρας ή του Βαγγέλη ψήφισαν πριν από 18 μήνες ένα άλλο πολιτικό πρόγραμμα, εντελώς διαφορετικό από αυτό που εφαρμόζεται. Και εάν όσοι κάνουμε κριτική και ζητούμε έναν άλλο πολιτικό δρόμο αιθεροβατούμε, σύμφωνα με την κυβέρνηση, αυτοί που επικαλέστηκαν αυτόν τον δρόμο προεκλογικά και ακολούθησαν άλλον μετεκλογικά εξαπατήσαν τον ελληνικό λαό. Επί δεκαοχτώ μήνες παλεύω εντός των οργάνων του ΠΑΣΟΚ και τονίζω αυτές τις αντιφάσεις στον δημόσιο λόγο μου σε κάθε ευκαιρία.

Αντί της συλλογικής διαβούλευσης και της αλλαγής πορείας, το ΠΑΣΟΚ, με ευθύνη της ηγεσίας του, δεν άσκησε ποτέ εντός της κυβέρνησης το κυριαρχικό του δικαίωμα να συν-καθορίσει την πολιτική ατζέντα και να φανερίει συνεπώς και προς την κεντρο-αριστερή του ιδεολογία και προς το προεκλογικό του πρόγραμμα. Αρνούμαι να δεχτώ η χώρα να χορεύει τον χορό του Ζαλόγγου με πολιτικές δήθεν διαπραγμάτευσης και δήθεν όχι νέων μέτρων. Αρνούμαι να συμμετέχω στην περαιτέρω συρρίκνωση της πάλαι ποτέ μεγάλης δημοκρατικής παράταξης που έχει μετατραπεί σε θύμα των προσωπικών στρατηγικών των φίλων και συμβούλων του πρωθυπουργού,

Μια άλλη προοπτική για τη χώρα

κυλώντας όλο και πιο βαθιά σε αντιδραστικές πολιτικές.

Προσωπικά, ποτέ δεν φώναξα «απεταξάμην» στο πολιτικό μου παρελθόν και στις πολιτικές μου ιδέες. Και θεωρώ πως, παρά τα τεράστια λάθη και τις μεγάλες κοινωνικές αδικίες, δεν υπήρχε εύκολος δρόμος να αλλάξεις το 2010 μια οικονομία που βρισκόταν σε ύφεση ενώ ξόδευε 36 δισ. ευρώ περισσότερα απ' ό,τι εισέπραττε, με ένα δυσθεώρητο εμπορικό έλλειμμα και επί της ουσίας σε ξένο νόμισμα. Ειδικά στη σημερινή Ευρώπη των γερακιών, μια μονομερής ενέργεια το 2010, ακόμα και μια έξοδος από το κοινό νόμισμα, θα είχε βαρύτερες οικονομικές και γεωπολιτικές συνέπειες για την Ελλάδα και το ωσπικό κύμα αυτής της κατάρρευσης θα είχε βυθίσει την παγκόσμια οικονομία σε ύφεση. Οποιοσδήποτε βλέπει τον απαράδεκτο τρόπο που αντιμετωπίζεται η χώρα σήμερα από τους δανειστές μας, μπορεί να καταλάβει τις συνέπειες αυτής της πράξης σε καθεστώς πλήρους εξάρτησης και εχθρότητας.

Σε κάθε περίπτωση δεν έχω ακούσει έως σήμερα ακόμα και από τους πιο καλοπροαίρετους αριστε-

ρούς μια εναλλακτική πρόταση για τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, εκτός από αυτήν της λιτότητας, που να μην έχει βασική της παραδοχή την έξοδο από το ευρώ ή την έξωθεν καλή προαίρεση, που άλλωστε δεν υπάρχει. Σε καμία περίπτωση η χώρα δεν θα μπορούσε να τιθασεύσει τουλάχιστον το πρωτογενές της έλλειμμα μέσα σε τρία ή τέσσερα χρόνια με άλλα μέσα εκτός από τη λιτότητα. Πρέπει όμως να αναγνωρίσουμε ότι τα λάθη σ' αυτή την πορεία ήταν πράγματι μεγάλα και έχουν να κάνουν κυρίως με την άδικη κατανομή των βαρών και το γεγονός ότι η χώρα δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένη για μια τέτοια κατάρρευση.

Η Ελλάδα όμως σήμερα είναι μια εντελώς διαφορετική χώρα. Και παρότι η κοινωνία έχει δεχτεί ένα συντριπτικό χτύπημα, έχει πετύχει πολλά για να μπορεί να είναι πλέον ανεξάρτητη. Πρέπει όμως να βάλει ένα οριστικό τέλος στη λιτότητα και να αποτρέψει την υφαρπαγή του δημόσιου πλούτου, που θα έχει βαριές συνέπειες σε κάθε προσπάθεια ανάκαμψης στο μέλλον. Εχουμε και πρωτογενή πλεονάσματα και αξιό-

« Αυτή η κυβέρνηση ούτε μπορεί ούτε θέλει να κάνει κάτι διαφορετικό από το να εξαπατά επικοινωνιακά τον ελληνικό λαό. Γι' αυτό και θεωρώ πως ακολουθεί πλέον την πολιτική της καμένης γης. Ο κ. Σαμαράς θα παραδώσει τον Μάιο σε μια αριστερή κυβέρνηση τα κλειδιά μιας καμένης χώρας με στρογγυλεμένα νούμερα

πιστες δημόσιες επιχειρήσεις. Κι εάν είχαμε και τη βούληση να προστατέψουμε τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, αναγκάζοντας τις δημόσιες τράπεζες να χρησιμοποιήσουν μέρος της ρευστότητάς τους για αυτές, να κουρέψουμε σταδιακά τα τεράστια βάρη που έχουν επωμιστεί οι καλοπροαίρετοι δανειολήπτες, να αντιμετωπίσουμε τη φοροδιαφυγή και την τεράστια πληγή των ασφαλιστικών ταμείων, την εισφοροδιαφυγή, να διεκδικήσουμε το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων να μην προσμετράται στο έλλειμμα, να απαιτήσουμε, χρησιμοποιώντας το δικό μας πυρηνικό όπλο, να τηρήσουν οι Ευρωπαίοι τις υποσχέσεις τους για το χρέος, μεταθέτοντάς το για το μακρινό μέλλον και εάν διεκδικούσαμε τα χρήματα από τα διαρθρωτικά ταμεία σε μετρητά για ένα μεγάλο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων με λίγες αλλά μεγάλες και στοχευμένες δράσεις, η χώρα μας θα μπορούσε να αποκτήσει μέσα σε λίγα χρόνια μια δυναμική οικονομία και η κοινωνική κρίση να αρχίσει σταδιακά να αποκλιμακώνεται. Εάν είχαμε προσπαθήσει μερικά από αυτά πολύ νωρίτερα, μετά τις εκλογές του 2012, όπως προέβλεπε και η Προγραμματική Συμφωνία και το πολιτικό μας πρόγραμμα για το οποίο μας ψήφισε ο ελληνικός λαός, θα είχαμε και λιγότερη ύφεση και πρωτογενή πλεονάσματα με μικρότερο κοινωνικό τίμημα πολύ νωρίτερα. Πλεονάσματα όμως για να άρουμε από το πρώτο ευρώ τα βάρη του ελληνικού λαού, όχι για να πληρώνουμε χρεολύσια, τουλάχιστον όχι τώρα. Οι Έλληνες

πρέπει πρώτα να ξαναρχίσουν να «πηγαίνουν για σκι» και μετά να αρχίσουν να πληρώνουν χρεολύσια. Οι Ευρωπαίοι εταίροι μας οφείλουν να καταλάβουν πως θα έχουν να λαμβάνουν για το χρέος μόνον από το περίσσειμα και όχι από το υστέρημα του ελληνικού λαού και πως δεν έχουν κανένα πραγματικό όπλο πλέον για να μας αναγκάσουν σε κάτι διαφορετικό παρά μόνο τη δική μας υποτακτική βούληση.

Η δική μου στάση την Κυριακή το βράδυ ήταν μια καθαρά πολιτική στάση. Διάλεξα αυτή την ύψιστη πολιτική στιγμή για να το πράξω διότι θα ήταν εντελώς ασυνεπές από μέρος μου να ανανεώσω την εμπιστοσύνη μου σε μια κυβέρνηση τα νομοσχέδια της οποίας θα καταψηφίσω αμέσως μετά. Και βέβαια το βασικό πολιτικό πρόβλημα δεν ήταν ποτέ οι επιμέρους αλλαγές σε κάποιους φόρους. Το ζητούμενο είναι η αλλαγή πορείας συνολικά. Η απο-ηθικοποίηση της πολιτικής που προτάσσει ως στρατηγική διακυβέρνησης η παρούσα κυβέρνηση αποτελεί ύψιστο εχθρό για τη δημοκρατία μας, διαλύει τη σχέση εμπιστοσύνης των πολιτών με τους θεσμούς και τους οδηγεί απευθείας στην αγκαλιά της Χρυσής Αυγής.

«Πολιτικά καμένης γης»

Αυτή η κυβέρνηση ούτε μπορεί ούτε θέλει να κάνει κάτι διαφορετικό από το να εξαπατά επικοινωνιακά τον ελληνικό λαό. Γι' αυτό και θεωρώ πως ακολουθεί πλέον την πολιτική της καμένης γης. Αδύναμη και ανίκανη και χωρίς κανένα κύρος απ' όσα έχει πράξει στο παρελθόν να διαπραγματευτεί οτιδήποτε, στην πραγματικότητα σέρνει τη χώρα σε μια παρατεταμένη προεκλογική περίοδο με καταστροφικές συνέπειες. Η κρατική μηχανή θα σβήσει την πιο κρίσιμη στιγμή, τα ληξιπρόθεσμα χρέη του Δημοσίου θα εκτιναχθούν για να μείνουν μετρητά για τις άμεσες ανάγκες της πληρωμής μισθών και συντάξεων, οι σουρεαλιστικοί φόροι στην ακίνητη περιουσία δεν θα εισπραχθούν ποτέ. Η ελάχιστη ρευστότητα των τραπεζών θα γίνει ομόλογα του ελληνικού Δημοσίου και το ευρύτερο οικονομικό κλίμα θα πληγεί από την παρατεταμένη αβεβαιότητα. Ο κ. Σαμαράς θα παραδώσει τον Μάιο σε μια αριστερή κυβέρνηση τα κλειδιά μιας καμένης χώρας με στρογγυλεμένα νούμερα. Για άλλη μία φορά, όπως έπραξε και το 1993, ο κ. Σαμαράς θα έχει πάρει μια απόφαση που θα αφορά μόνο τον εαυτό του και την υστεροφημία του και καθόλου την πατρίδα του.

Γι' αυτό θεώρησα ευθύνη μου να μη συμπράξω σε ένα τέτοιο σχέδιο. Η Ελλάδα σήμερα μπορεί πολύ περισσότερα και πρέπει να τα διεκδικήσει. Δεν έχει παρά να τολμήσει.

*Ανεξάρτητη βουλευτής Πειθώς

« Παρά τα τεράστια λάθη και τις μεγάλες κοινωνικές αδικίες, δεν υπήρχε εύκολος δρόμος να αλλάξεις το 2010 μια οικονομία που βρισκόταν σε ύφεση ενώ ξόδευε 36 δισ. ευρώ περισσότερα απ' ό,τι εισέπραττε, με ένα δυσθεώρητο εμπορικό έλλειμμα και επί της ουσίας σε ξένο νόμισμα